

paa deres Skuldre alene kunne bære alt, at de kunne løfte hele Verden alene, at de ganske alene kunne klare alting. Hvis det gaar saadanne Mennesker heldigt, hvis de i rette Tid komme ud af deres Vildfarelse, ende de f. Eks. med at melde sig ind i den moderate Valggruppe. Hvad Nationerne angaar, gælder akkurat den samme Lære. Den er en Opfordring til dem om ikke at være over Ævne og ikke kaste sig ind i Opgaver, som de ikke kunne løse, fordi de derved sprænge sig. Saadanne Opgaver er det, som den højtærede Konseilspræsident og mange andre søge at stille det danske Folk.

Jeg er enig med Konseilspræsidenten i, at Sagen for saa vidt er uddebatteret, men naar det er Tilfældet, saa er Skylden den højtærede Konseilspræsidents, thi hvorfor har han indkaldt os til en Sommersamling om en uddebatteret og i Virkeligheden afgjort Sag? Konseilspræsidenten erklærede selv, at Sagen er afgjort. Han kender Resultatet. Et af de Ord, som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) har udsendt, og som vil leve, er det, hvormed han med meget politisk Skarpsyn hæftede Betegnelsen: „Den døde Mus“ til disse forberedte Stillinger. Det, der foreligger her, er intet andet end at den døde Mus bæres rundt i denne Forsamling paa en Præsenterbakke, for at enhver i Forsamlingen kan overbevise sig om, hvor fuldkommen død den er. Den højtærede Konseilspræsident kender Resultatet; han har sagt det selv. Hans Forslag kan ikke vedtages; det vil blive stemt ned. Vi staa overhovedet nu i et Øjeblik, som den højtærede Konseilspræsident for nogen Tid siden, nemlig den 21. April 1909, har skildret meget højtideligt. Han skildrede da sit Forslag og sine Standpunkter som noget meget vigtigt, noget han vilde fastholde indtil det yderste, saa længe, indtil det havde vist sig, om Rigsdagen og Befolkningen vilde følge Regeringen, og han fortsatte videre: „Har det vist sig, at Rigsdagen ikke vil det, og efter et Valg, at den nye Rigsdag heller ikke vil det, at altsaa Befolkningen heller ikke vil det, saa viser sig Forskellen mellem den parlamentariske Regering og den ikke-parlamentariske Regering“. Den højtærede Konseilspræsident skildrer saa Muligheden af, hvad en ikke-parlamentarisk Regering vilde gøre, og fortsætter saa: „Det kan en parlamentarisk Regering ikke sige. Den har kun det ene at sige i et saadant Tilfælde: Jeg har sagt, hvad jeg ansaa for Sandheden, jeg har hævdet det med al den

Styrke, en Regering er i Stand til at hævde noget saadant med; I have ikke villet følge os, saa gaa vi. Det er det, denne Regering agter at gøre, det er det, den har anset det for ærligst og rigtigst at sige fra første Færd.“

Det er dette højtidelige Øjeblik, som nu er indtruffet. Men jeg har efter det, vi nu se, Indtrykket af, at Højtideligheden ikke skal tages alt for højtideligt, medmindre den højtærede Regering virkelig skulde være gaaet. Det er jo ingenlunde utænkeligt, at den blot er fungerende, thi det er i Øjeblikket meget vanskeligt at kende Forskel paa en Minister, der er Medlem af Ministeriet, og en Minister, der er udtraadt af Ministeriet. Det, der er givet, er imidlertid, at de forberedte Stillinger ere bortfaldne. Den højtærede Konseilspræsident har fastslaaet det. Men hvad skal da sættes i Stedet? Det vil jeg gerne have Lov til at opholde mig et Øjeblik ved, og det burde den højtærede Konseilspræsident, synes jeg, have sagt os noget om. Thi derved vilde han have sikret sig, at denne Debat ikke havde drejet sig om uddebatterede Spørgsmaal. Den højtærede Konseilspræsident har sagt, at han har et rigt Udvalg til sin Raadighed, et stort Sortiment. Han har undersøgt alle Muligheder, ja ikke blot alle Muligheder, men ogsaa Ting, som han ansaa for umulige, for at han kunde være rede til alt. Han har et rigeligt Udvalg af Stillinger, Linier og Støttepunkter. Det forekommer mig da, at det havde været naturligt, om den højtærede Konseilspræsident, naar han forstod, at den Linie, som han hidtil har haft fremme, og som han en Gang har taget meget højtideligt, er bortfalden, saa havde sagt os, hvilke andre faste Støttepunkter han tænkte sig. Saa vilde denne Forhandling have kunnet dreje sig om ganske bestemte Forhold. Saa vilde vi have kunnet høre, hvordan de forskellige Partier stillede sig til saadanne nye faste Støttepunkter, og hvorledes det ærede Medlem fra Ringkøbings Standpunkt vilde være til dem.

Men et andet Spørgsmaal er det, hvorfor Konseilspræsidenten har fremsat sine Forslag uforandrede. Det kan dog vel ikke være ganske simpelt som en Art Kompliment, som en Indrømmelse til det ærede Medlem fra Ringkøbing for at give ham en glimrende Lejlighed til at fjærne disse Forslag med sin Ildklemme. Der maa vel være en eller anden Grund, hvorfor Konseilspræsidenten har indbudt os til en ørkesløs Forhandling. Er det Meningens,